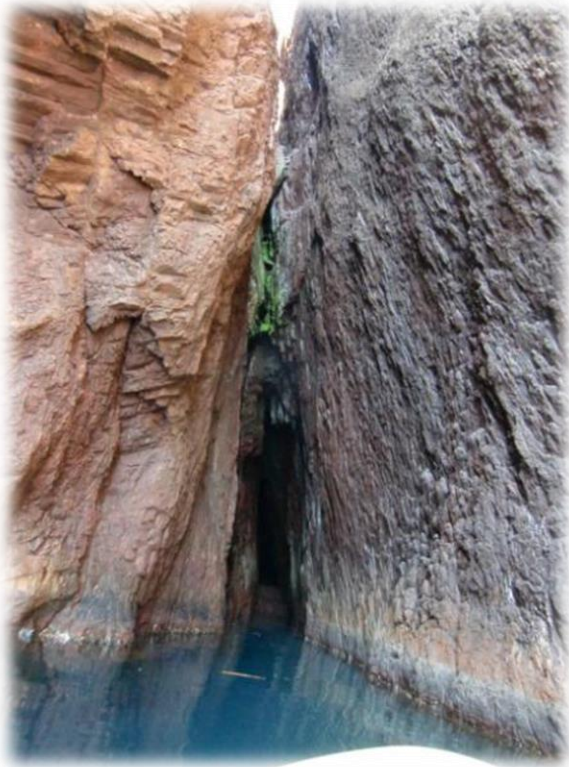

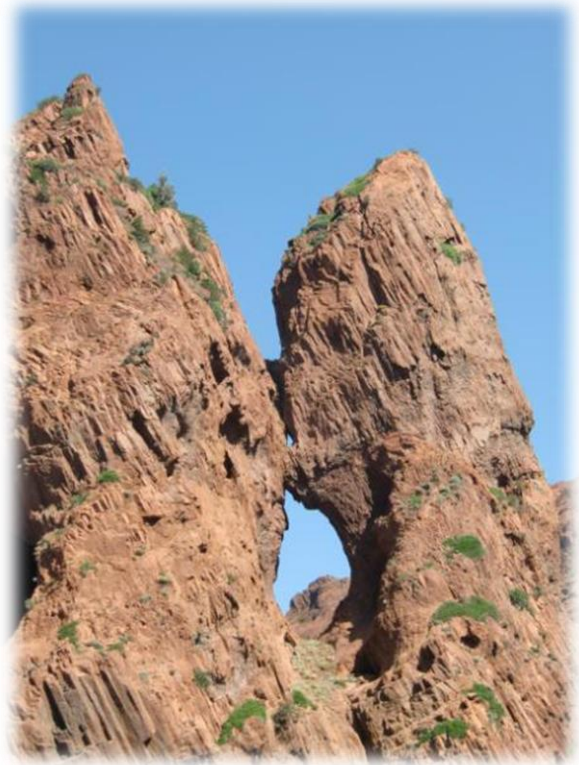
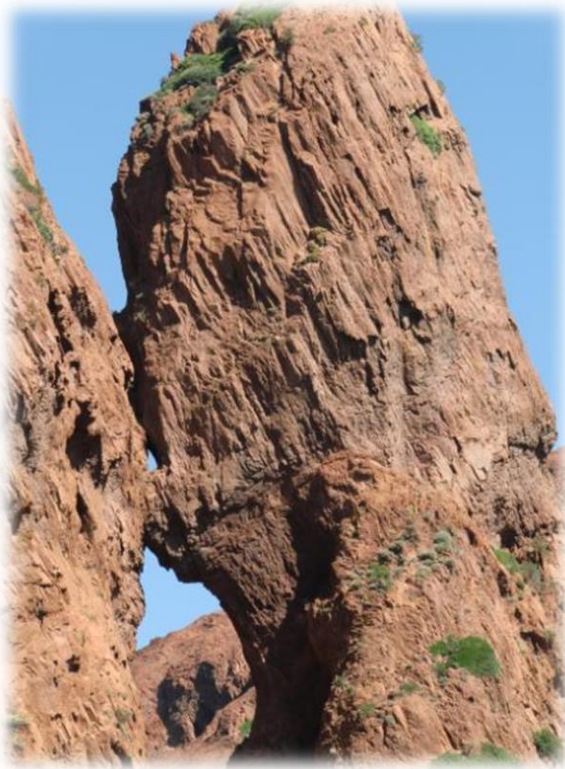
De visarend eet vrijwel uitsluitend vis en is vooral bij beboste meren, rivieren of de zee kust te vinden. Ze vliegen over het wateroppervlak op zoek naar een prooi die zich vlak onder het wateroppervlak bevindt. Wanneer er een vis wordt gezien, duikt de arend met zijn kop vooruit naar beneden, en op het laatste moment gooit hij zijn poten naar voren om de vis te pakken. Zijn klauwen zijn vlijmscherp en op de poten zitten kleine stekels, zodat de visarend zijn glibberige prooi beter kan vastpakken.

De visarend stelt betrekkelijk weinig eisen aan zijn leefgebied. Belangrijk is visrijk water; dat kunnen langzaam stromende rivieren, heldere meren of zee-kusten zijn. Verder moet er een plek zijn om te nestelen, zoals hoge bomen, rotswanden, onbewoonde eilandjes of door mensen gemaakte palen met platforms.

Krijgen we de visarend zelf niet te zien we krijgen wel enkele lege nesten te zien.

Dit noemt men de kussende rotsen. En inderdaad met wat verbeelding lijkt het of er twee hoofden elkaar kussen.

Dit is een pistacheboom van, naar schatting, 400 jaar oud. De pistache komt uit de pruikenboomfamilie en de eetbare, groene, zaden wordt onder andere gebruikt om verwerkt te worden in roomijs.

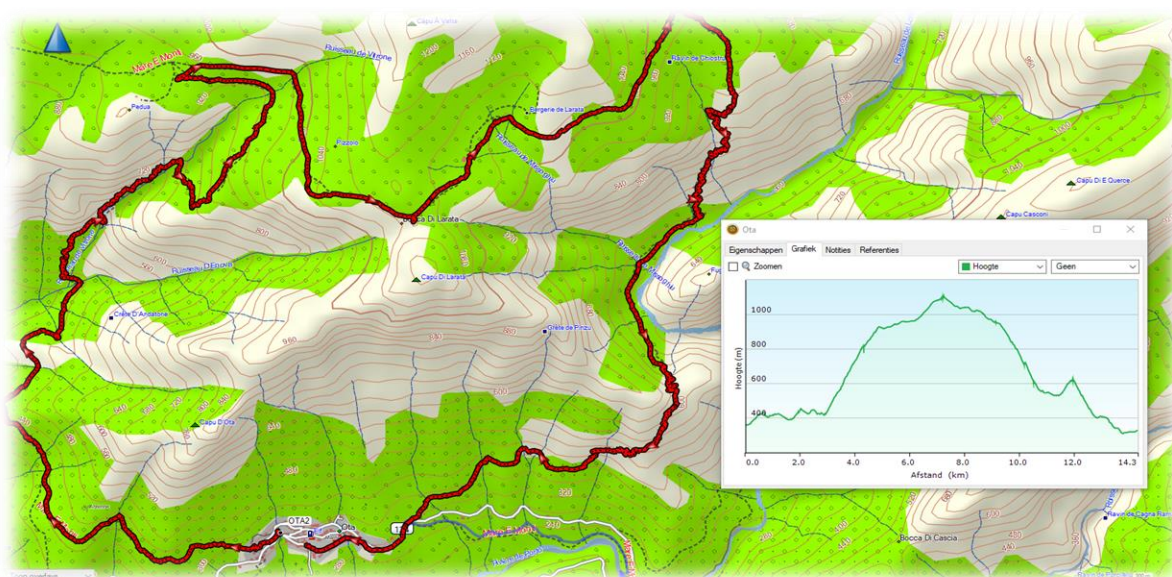

We eindigen onze boottocht in de Marine de Porto. Dat is het gedeelte van het dorp dat direct aan de kust ligt. Je vindt hier een meer dan 300 meter lang zandstrand en een kleine jachthaven waar je bootjes kunt huren. Bovenop de rotsen staat een Genuese verdedigingstoren uit de 16e eeuw.

Donderdag 19 september 2019

- Wandeling : Luswandeling Lonca
- Gebied : Ota
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 9 uur

Onze busje houdt even halt voor een fotostop. Vanop deze plaats hebben we een prachtig panoramisch zicht op Porto en zijn Genuese toren.

Onze wandeling vandaag gaat voornamelijk langs een eeuwenoud ezelspad dat door de verschillende bergeries (herdershutten) werd gebruikt om het dorp Ota te bereiken.

Vandaag is het deels bewolkt. Van zodra de hemel even opentrekt lassen we meteen een fotostop in.

De tyrreense kielhagedis komt alleen voor op Corsica en Sardinië. Zoals alle kielhagedissen heeft ook deze soort gekielde schubben op de rug, driehoekig, een beetje opstaand en overlappend, waarmee de huid van de hagedis op die van een slang lijkt.

De Loncawandeling loopt deels langs de Lonca rivier. We horen het water van de rivier soms wel maar we hebben nooit zicht op de rivier. De Lonca mondt uit in de Rivier Porto in de Spelunca-kloof.

De Loncawandeling is eigenlijk de zwaarste wandeling van deze reis. Er is veel hoogteverschil maar ook technisch (zeker de afdaling), is niet gemakkelijk.

De waterlopen Aitone en Tavulella hebben zich beneden Evisa in het rode granietgesteente gegraven, eerst afzonderlijk, dan verenigd, om net vóór Ota een derde bergbeek (Lonca) in zich op te nemen en aan te zwellen tot de Portorivier.

Corsica is het ruigste en meest alpine eiland in de Middellandse Zee. Het heeft toppen hoger dan 2500 m en hellingen die steil aflopen tot aan de grillige kust. Daarom is haar bijnaam *'een gebergte in zee'* terecht.

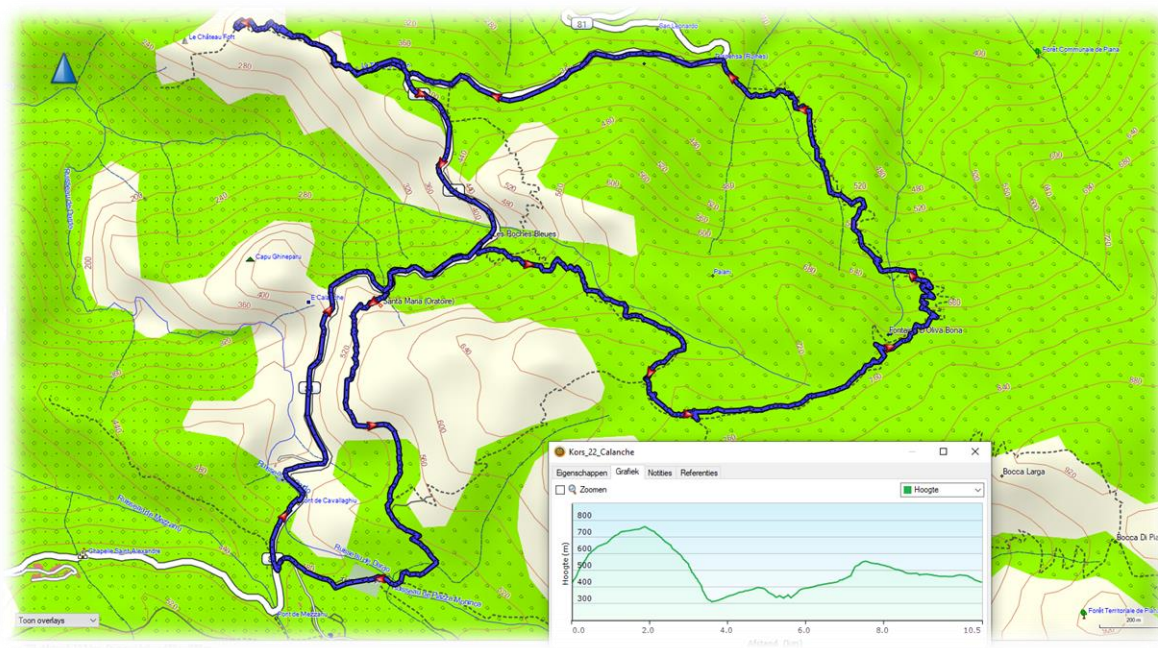

Het was een zware tocht maar iedereen heeft er toch van genoten, ondanks we af en toe met bewolking af te rekenen kregen. En nadien, verpozen aan het zwembad.

Vrijdag 20 september 2019

- Wandeling : Luswandeling in de Calanques
- Gebied : Piana
- Afstand : 11 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 6 uur

Elke keer ik in Corsica kom heb al de zeldzame bloem immortelle (onsterfelijk) gevonden. Deze keer echter niet. De foto is dan ook van een vorige reis. De immortelle met haar zeer bedwelmende geur verwelkt nooit, zelfs als je ze plukt.. Voor de Corsicanen is het de symbolische bloem van de Maquis, de tuin van Corsica:

L'Occitana ontdekte in 2001 deze buitengewone plant, die enkel in het wild voorkomt, in Corsica. De immortelle bevat geneeskrachtige eigenschappen die bekend zijn in de

Mediterrane tradities, waaronder: anti-blauwe plekken, anti-ontsteking (krachtiger dan de arnica) en genezing van littekens.

Sinds de ontdekking van de prachtige eigenschappen van de onsterfelijke bloem, is de wilde pluk ervan toegenomen. Daarom heeft L'Occitane in 2004 een programma gelanceerd voor het aanplanten van 50 hectare immortelle in Corsica, met respect voor de biologische landbouw.

De bloemen worden geplukt in de ochtend en diezelfde avond gedistilleerd om er al hun werkzame stoffen uit te halen. 1 hectare stemt overeen met ongeveer 4 ton bloemen, of 8 kg essentiële olie.

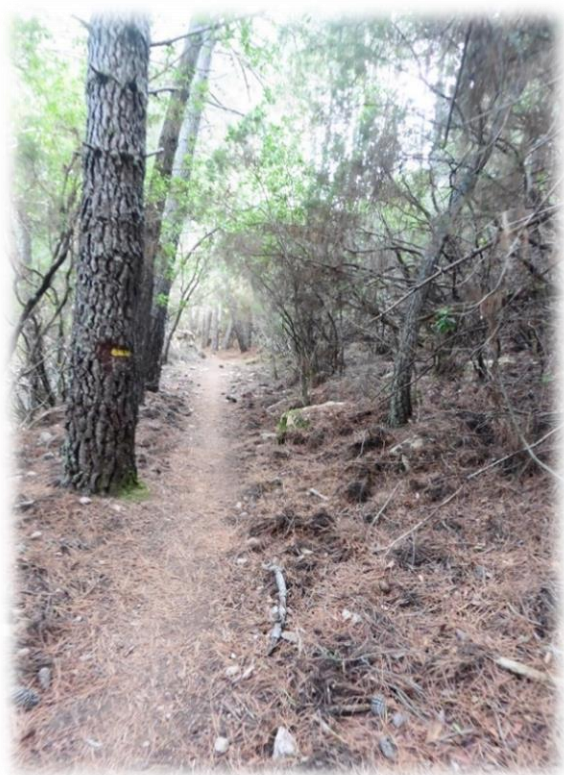
Onze wandeling vandaag gaat door de Calanques. Dit is één van de meest bijzondere plaatsen op Corsica en ligt vlakbij Piana. Calanques zijn inhammen in een diepe vallei die gedeeltelijk zijn ondergedompeld in de zee. Letterlijk vertaald betekent ‘Calanques de Piana’, de inhammen van Piana.

De rotsformaties liggen tussen Ajaccio en Calvi. Het gebied is zo bijzonder dat het een vermelding op de UNESCO Werelderfgoedlijst heeft gekregen. De bijzondere rotsformaties veranderen in de loop van de dag op sensationele wijze van kleur, van goud naar roze tot

vuurrood. De wind en het water hebben de vormen in de rotsen vormgegeven waardoor de prachtige holten zijn ontstaan. Je kan maar beter je fotoestel in de aanslag houden.

De maquis is alom tegenwoordig op Corsica. De maquis is een wilde mengeling en een ondoordringbaar boeket van stekelbrem, mirte, rozemarijn, kruisdoorn, jeneverbes en allerlei

andere, veelal, doornachtige planten. De maquis verspreidt een typische geur. Napoleon verklaarde op zijn verbanningsoord Sint-Helena dat hij Corsica met gesloten ogen zou herkennen, alleen al aan de geur die hij nergens anders had opgesnoven.

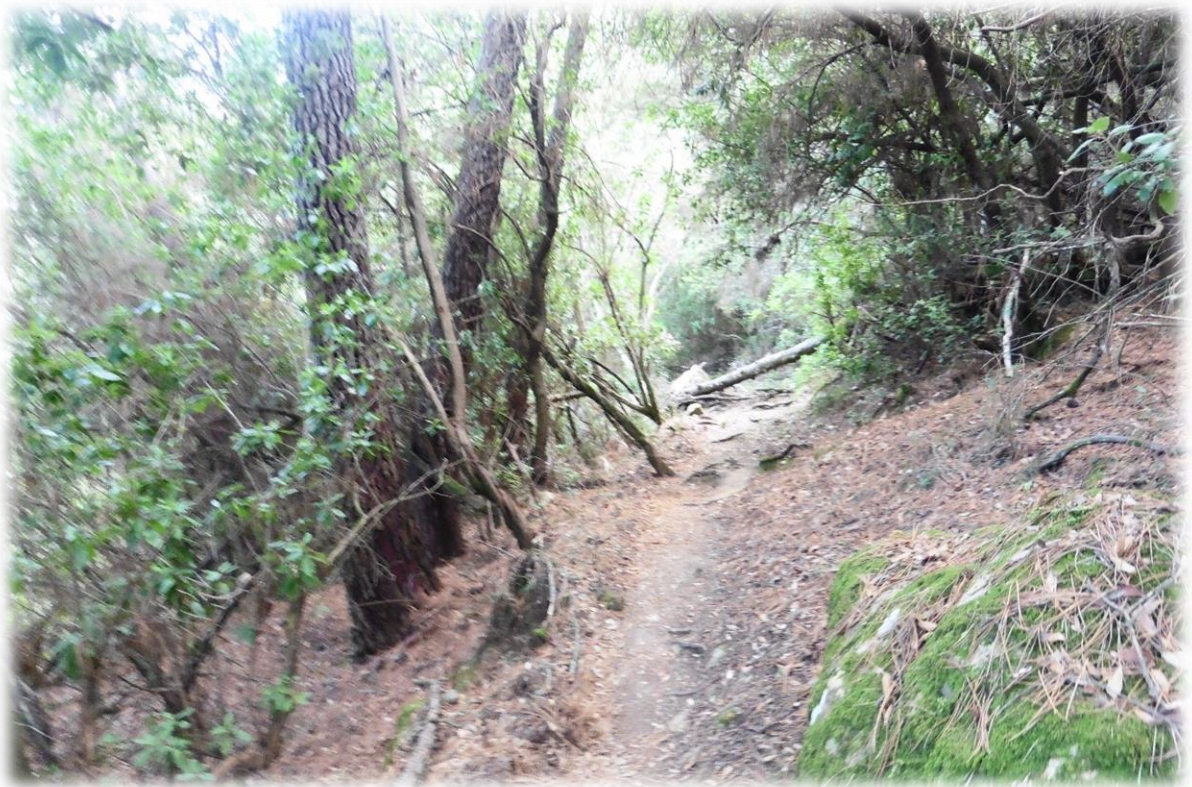
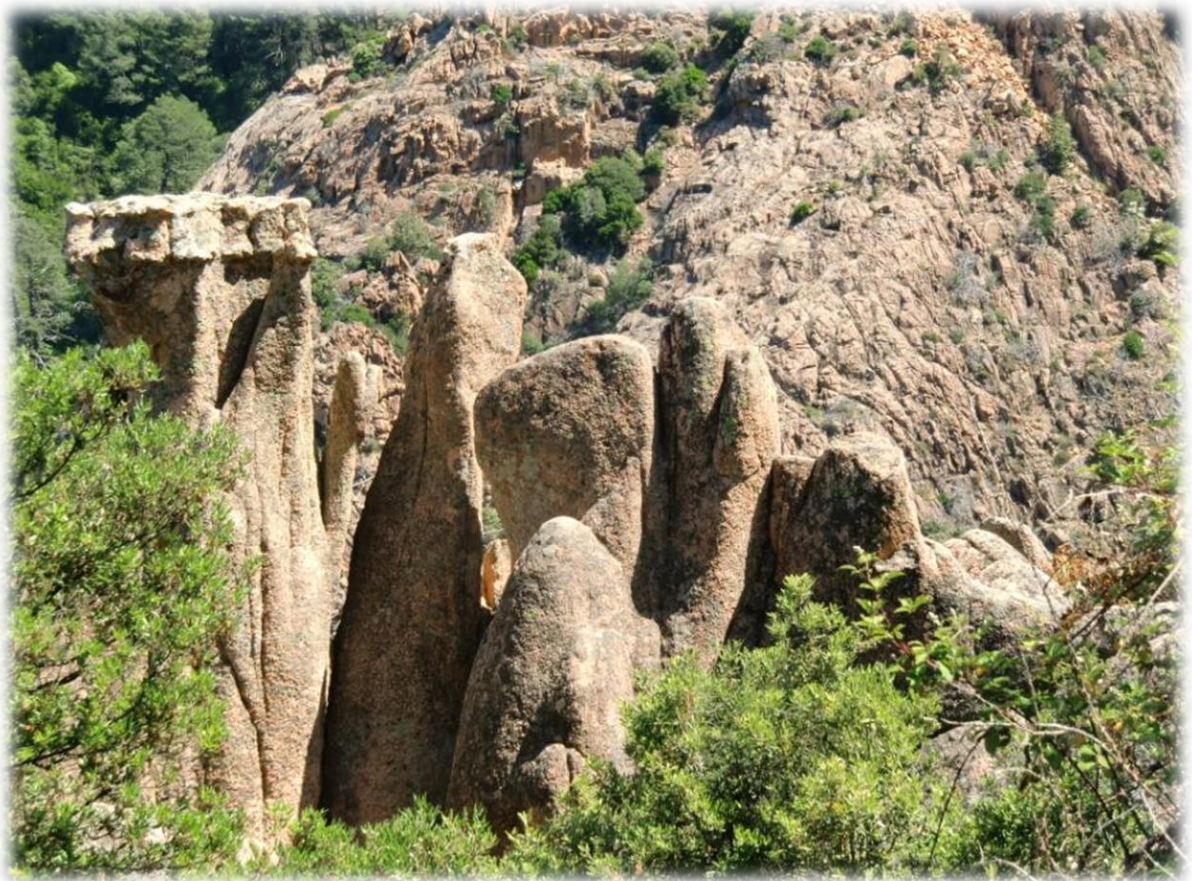
In de zomer staat er vaak een stuk maquis in brand. Jaarlijks worden daardoor grote natuurgebieden verwoest. De natuur herstelt zich echter snel. Spoedig neemt de maquis weer bezit van de afgebrande gebieden, net zoals ze dat doet van verlaten huizen en akkers.

De maquis diende in vorige eeuwen als veilige schuilplaats voor bandieten en voor voortvluchtige moordenaars. De ondergrondse verzetsstrijders in de Tweede Wereldoorlog ontleenden er hun naam “maquisards” aan. Ze doken er onder – prendre le maquis – en vanuit de maquis voerden ze hun guerrilla tegen de Duitse en Italiaanse bezetters.

De naam “maquis” werd al spoedig ook de aanduiding van de gehele Franse, anti-Duitse verzetsbeweging, die even sterk en weerbarstig was als het ondoordringbare struikgewas van Corsica.

In 1348 werd Corsica getroffen door de pestepidemie. Corsica diende hiervoor een zware tol te betalen: het verloor een derde van zijn bevolking.

Corsica telt ongeveer 2.000 soorten bomen, struiken, planten, bloemen en mossen, waarvan er 78 alleen op Corsica voorkomen. Tot op een hoogte van ongeveer 500 meter groeien kurkeiken, eucalyptussen, amandel-, sinaasappel-, olijf- en citroenbomen, palmen, cactussen en agaven.

De 'hondenkop'-rots, ook wel Tête du Chien genoemd, is ontstaan door erosie van zee en wind. Het is één van de bijzondere vormen in Calanques de Piana.

Zaterdag 21 september 2019

Met een avondvlucht keren we terug naar België. De rit van Porto naar Bastia is ongeveer 3 uur. Af en toe houden we wel even halt op een mooi plekje.

De varkens die we her en der tegenkomen in het wild, zijn geen wilde varkens. Men noemt ze soms wel half wilde varkens maar eigenlijk hebben al die varkens wel een eigenaar. De

varkens worden op het einde van het seizoen doodgeschoten. Volgens de Europese wetgeving mag het vlees van deze varkens echter niet in de winkel verkocht worden. Men heeft immers geen controle over hetgeen die dieren gegeten hebben.

We houden ook even halt aan de Pont Altu in Albertacce. Dit is ook een Genuese brug.

De faucon Milan, een soort valk komt veel voor in Corsica. We zien deze vogels meerdere keren terwijl we op weg zijn naar Bastia. Ze komen laag boven onze hoofden zweven om hun prachtig gekleurde vleugels te showen.

In 1997 begon Jean-Claude Marchi, in zijn voortuin, met de bouw van het dorp Carriolu. Een hobby die al snel een toeristische attractie werd. De man is er nog steeds aan bezig, het lijkt wel een levenswerk. Het dorp werd gemaakt met behulp van een hamer, tangen, een beitel en stenen uit de regio.

We bezoeken Bastia. Bij de haven staat de commandotoren van de duikboot Casabianca. De Casabianca heeft meegeholpen bij de bevrijding van Corsica tijdens Wereldoorlog II.

De onderzeeër heeft dienst gedaan van 1936 tot 1952. Beide periscopen en een dekkanon zijn nog zichtbaar.

Aan de haven ligt de prachtige marktplaats, de Place St-Nicolas. In de 19de eeuw was dit slechts een groot stuk braakliggend terrein. Vanaf 1834 is men begonnen om hier een marktplein te maken. Men heeft er tientallen jaren aan gewerkt maar nu is het een ruim gezellig plein. De naam van het plein komt van de Sint-Nikolaskapel. Jammer genoeg werd deze kapel verwijderd om plaats te maken voor de Boulevard Paoli, een belangrijke verkeersader die de stad doorkruist. Op het plein staat tevens het standbeeld van Napoleon en een muziekpodium. Hier worden heel het jaar door evenementen georganiseerd.

De katholieke kerk, Saint Jean-Baptiste, is de grootste kerk van Corsica. Ze werd in 1992 tot historisch monument verklaard. De kerk werd tussen 1636 en 1666 gebouwd en de klokkentorens van de voorgevel werden in de late 19e eeuw toegevoegd. Je kan de kerk enkel fotograferen van aan de haven omdat er allemaal huizen rond de kerk zijn gebouwd.

Het Palais de Gouverneurs (Paleis van de Gouverneurs) werd in 1380 uit een toren gebouwd door de Genuese edelman, Leonello Lomellino. Deze toren, ofwel “bastia”, gaf zijn naam aan de stad. Nadat deze uitgebreid en gerenoveerd was, werd de toren de permanente residentie van de Genuese heersers in Corsica aan het einde van de 15e eeuw.

Door de ligging niet ver van de Italiaanse kust en het eilandje Elba, was Bastia tot en met de Tweede Wereldoorlog een plaats van strategisch belang. Na de opkomst van het toerisme

later in de 20e eeuw, maakten de militaire schepen plaats voor plezierjachten en cruiseschepen.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor het mooie kaartje en de omslag met drinkgeld. Dit laatste had niet echt gehoeven maar het doet toch plezier.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden